

Vyjádření k rozhodnutí o zamítnutí registrace UPŘKC, které bylo vydáno OC MK dne 13. 11. 2013

Odbor církví Ministerstva kultury ČR vydal dne 13. 11. 2013 již druhé zamítavé rozhodnutí o registraci Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (UPŘKC) působící v České republice. Naše UPŘKC je samostatnou křesťanskou církví východní katolické tradice s liturgií sv. Jana Zlatoústého. Jsme nezávislí jak na Vatikánu, tak na Ukrajině a na jakékoliv jiné místní či zahraniční církevní struktuře. Pramenem naší víry je Boží zjevení obsažené v Písmu svatém a tradici katolické církve.

Rozhodnutí vydané MK OC dne 13. 11. 2013 naprosto postrádá úřední objektivitu, uvádí mnohé nepravdivé informace poškozující UPŘKC (viz poznámky dále v textu); nadto **je radikálním projevem nesnášenlivosti a diskriminace nejen naší náboženské menšiny, ale také zavádí a uplatňuje ideologii, podle níž může být pronásledována jakákoliv skupina křesťanů, a to dle libovůle jakékoliv jinak smýšlející skupiny.** Text rozhodnutí je absolutně odtržený od celkového kontextu průběhu registračního řízení UPŘKC, v němž měl OC MK v této fázi vydat rozhodnutí, při kterém byl vázán řídit se právními názory uvedenými ministryní Hanákovou v jejím rozhodnutí ve věci UPŘKC z 8. 3. 2013. Tyto právní názory a argumenty MK OC naprosto ignoruje, neboť obsah nového rozhodnutí i celé jeho zdůvodnění jim v plné míře protičeří, což není zdůvodněno žádnými novými skutečnostmi. Také soudní výroky, které jsou v odůvodnění rozhodnutí uvedeny na podporu názoru MK OC, existovaly již v době rozhodnutí prvního (30. 11. 2012), přičemž je jasné, že jejich obsah se netýká postavení církve.

Celý způsob argumentace v odůvodnění rozhodnutí vykazuje známky spíše demagogického ideologického pamfletu než úředního dokumentu. Tento ideologický text výrazně poškozuje naši náboženskou menšinu, proto se podrobně vyjadřujeme k celému jeho obsahu. Uvádíme přepis celého textu rozhodnutí (kromě osobních údajů) a naše poznámky k jednotlivým tvrzením a argumentacím.

Přepis rozhodnutí s graficky oddělenými poznámkami UPŘKC:

(poznámky UPŘKC jsou odsazeny do třetiny strany)

Ministerstvo kultury
Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1
Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

Vážená paní
Vlasta Jeníčková
zmocněnec přípravného výboru
Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve

...

Váš dopis značky
Naše značka: MK 53440/2013 OC
Vyřizuje/linka: Kišová Monika Mgr./573
V Praze dne: 13. 11. 2013

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo“) jako ústřední orgán státní správy pro věci církví a náboženských společností, určený zákonem č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), rozhodlo v řízení o návrhu přípravného výboru Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve, ve složení ... .. (dále jen „navrhovatel“) o registraci církve a náboženské společnosti Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve podle ustanovení § 14 odst. 3 zákona a podle ustanovení § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o :

registrace Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve se zamítá

Odůvodnění

Ministerstvo obdrželo dne 25. května 2011 návrh přípravného výboru Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve na registraci Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (dále jen „návrh na registraci“). V souladu s ustanovením § 47 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zahájilo ministerstvo dnem 25. května 2011 správní řízení ve věci registrace Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (dále jen „UPŘKC“).

V rámci registračního řízení byl ministerstvem přezkoumán podaný návrh na registraci a předložené podpisové archy. Pro účely registračního řízení byly dále na žádost ministerstva vypracovány znalecké posudky, a to znalcem v oblasti ochranných známek, JUDr. Petrem Přehním, PhD., na posouzení názvu církve z hlediska zaměnitelnosti s názvem jiné již registrované církve a náboženské společnosti, popřípadě s názvem jakékoliv jiné právnické osoby, dále znalcem Mgr. Františkem Fojtíkem pro oblast religionistiky a Filozofickou fakultou Ostravské univerzity pro oblast religionistiky. V průběhu řízení byly rovněž rozeslány osobám uvedeným v podpisových arších odpovědní dotazníky, zda jsou opravdu členy UPŘKC a podepsali předložené podpisové archy. Na závěr registračního řízení bylo dne 30. listopadu 2012 vydáno ministerstvem rozhodnutí o zamítnutí registrace UPŘKC.

Tedy MK OC rok a půl zdržovalo rozhodnutí o registraci pod záminkou vypracovávání znaleckých posudků, jejichž obsahem se ale při svém rozhodnutí následně neřídilo.

Důvody pro toto zamítnutí byly následující:

1. Nebyl splněn požadavek zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, aby název církve nebyl zaměnitelný s jinou registrovanou církví a náboženskou společností nebo jinou právnickou osobou. Dle názoru ministerstva (podloženém znaleckými posudky) je název UPŘKC v rozporu s § 4 odst. 4 zákona zaměnitelný s názvem jiné registrované církve a náboženské společnosti, a to Církve řeckokatolické.

Vyjádření doc. Novotného, paní ministryně Hanákové i všeobecná praxe, ale svědčí, že název zaměnitelný není.

2. Nebyl splněn požadavek zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, neboť v základním dokumentu UPŘKC byla zatajena skutečná povaha vztahu UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině a zejména Byzantskému katolickému patriarchátu na Ukrajině. Ministerstvo shledalo, že UPŘKC je napojena a začleněna do mezinárodní struktury sdružující církve s podobným vyznáním, jejíž sídlo je na Ukrajině.

V tomto druhém rozhodnutí ale MK OC uznává, že nejde o vztah institucionalizovaný nýbrž o vztah tzv. faktický, který ovšem námi nikdy zatajován nebyl a pro registraci není relevantní.

3. Nebyl naplněn požadavek zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, aby údaj uvedený v základním dokumentu UPŘKC ohledně její organizační struktury odpovídal skutečnosti, neboť ve skutečnosti nemá UPŘKC žádné biskupy, monastýry, archimandrie, metropole ani diecéze, jak uvádí v základním dokumentu. Ministerstvo tudíž shledalo, že údaj v základním dokumentu UPŘKC v bodě podle § 10 odst. 3 písm. f) neodpovídá skutečnosti.

Toto hierarchické uspořádání naší církve je však součástí její nauky a kanonické tradice, a to přesto že jsou jmenované úřady neobsazené. Je pravděpodobné, že rovněž neuvedení tohoto uspořádání církve v základním dokumentu by bylo ministerstvem vykládáno jako „zatajování“ organizačních složek církve a nesplnění zákonného požadavku. Ministryně Hanáková pak poukázala na skutečnost, že měli UPŘKC mít v budoucnu možnost navrhnout tyto organizační složky k registraci, musejí být v základním dokumentu uvedeny, jinak by tento dokument musel být opětovně měněn.

Proti tomuto rozhodnutí podala UPŘKC v zákonné lhůtě dne 12. prosince 2012 rozklad. Rozkladová komise projednala podaný rozklad na svém jednání dne 7. února 2013. Ministryně kultury rozhodnutím vydaným dne 8. března 2013, čj. MK 12643/2013 OLP, rozhodla o zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí ze dne 30. listopadu 2012 a věc vrátila ministerstvu k novému projednání.

V rozhodnutí o rozkladu ministryně kultury uvádí, že v řízení nebylo naplnění žádného z výše uvedených důvodů pro zamítnutí návrhu na registraci UPŘKC dostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a tudíž je rozkladem napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. V rozhodnutí o rozkladu bylo dále poukázáno na nefunkčnost procesních mechanismů pro jmenování a ustavování osob do orgánů církve, neboť ze základního dokumentu UPŘKC vyplývá jejich nerealizovatelnost, a to zejména v případě volby či ustavování vyšších orgánů církve.

Ministryně netvrdila, že procesní mechanismy jsou nefunkční, ale uložila OC povinnost jejich funkčnost prověřit a poučit nás o tom, jak zákl. dokument vhodně opravit. Tuto povinnost OC nikdy nesplnil.

Ministryně dále, v souladu se zákonnými ustanoveními o rozhodnutí o rozkladu, zavázala OC k respektování právních názorů uvedených v jejím rozhodnutí, což OC nejen nedodržel, ale dokonce tyto směrnice ministryně v novém rozhodnutí zamlčuje a jedná proti nim. Konkrétně ministryně stanovila, že napojení na zahraniční církve ve smyslu osobních kontaktů nemůže být vykládáno jako spojení obou církví; a že název UPŘKC není zaměnitelný s názvem Církve řeckokatolické. Rovněž konstatovala, že tvrzení OC o zaměnitelnosti názvu UPŘKC je ze strany OC porušením povinnosti stejného přístupu ke všem žadatelům o registraci, kterou zákon o církvích stanovuje.

V návaznosti na výše uvedené byl dne 29. 3. 2013 ministerstvu doručen upravený základní dokument UPŘKC (čj. MK 16625/2013 POD), který obsahuje upravený funkční mechanismus pro jmenování statutárního orgánu a Rady věřících.

Ministerstvo jako registrující orgán posoudilo opětovně všechny skutečnosti rozhodné pro registraci církve tak, jak mu to ukládá zejména ustanovení § 3, § 5, § 10 a § 14 odst. 1 zákona a zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Po posouzení předložené spisové dokumentace konstatujeme, že návrh na registraci podaly v souladu se zákonem tři fyzické osoby (přípravný výbor), které dosáhly věku osmnácti let, mají způsobilost k právním úkonům a jsou občany České republiky nebo cizinci s trvalým pobytem v České republice. Návrh je těmito osobami řádně podepsán a jsou uvedeny jejich osobní údaje. Návrh na registraci obsahuje základní charakteristiku církve, jejího učení a poslání v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 písm. b) zákona a základní dokument podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona. Ve spisovém materiálu jsou rovněž doloženy podpisové archy obsahující podpisy 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice.

V rámci registračního řízení ministerstvo provedlo rozsáhlá šetření nejen pro prokázání souladu návrhu na registraci s příslušnými ustanoveními zákona, ale rovněž šetření, zda podpisové archy obsahují podpisy 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice, kteří jsou v souladu s ustanovením § 3 písm. b) zákona osobami hlásícími se k UPŘKC. Uvedeným šetřením tak bylo prokázáno, že skutečný počet osob hlásících se k UPŘKC činí celkem 307 osob, a je tak naplněn zákonný požadavek podle § 10 odst. 2 písm. c) zákona.

Ostatní posuzované skutečnosti

Odsud počínaje uvádí OC již jen věci, které vykládá zásadně v neprospěch UPŘKC, s tím, že od řešení otázky názvu a funkčnosti organizační struktury již upouští a koncentruje se jen na ideologickou diskvalifikaci naší náboženské menšiny ústící v konečných závěrech textu OC až k všeobecnému odsouzení křesťanské víry.

V souladu s § 14 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona bylo dále posuzováno, zda činnost UPŘKC není v rozporu s podmínkami stanovenými zákonem a zda údaje v návrhu na registraci odpovídají skutečnému stavu věci.

Jelikož k posouzení otázek především věrouky a organizace této církve bylo třeba odborných znalostí, které nemají úřední osoby a nelze je ani opatřit u jiného správního orgánu, ustanovilo ministerstvo znalce, a to pana Mgr. Františka Fojtíka. Vzhledem k obtížnosti zkoumaného případu vyžadujícího zvláštního

vědeckého posouzení byla zpracováním znaleckého posudku pověřena také filozofická fakulta Ostravské univerzity v Ostravě.

Ustanovením znaleckého ústavu se řízení protáhlo o další 4 měsíce, přičemž na samotném posudku pracoval doc. Novotný cca pouze měsíc. Čtvrt roku ležela věc na stole tajemníka fakulty v Ostravě.

Ministerstvo na základě znaleckých posudků a přezkumem činnosti UPŘKC v rámci registračního řízení dospělo k názoru, že UPŘKC ve své věrouce a postojích čerpá z učení Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině.

Tento „závěr“ byl přitom OC a jeho „poradcem“ panem L. Hučkem predikován hned na začátku registračního řízení; v jeho průběhu už šlo jen o vyrobení potřebných „důkazů“, ovšem nepravdivých – viz níže.

Ta vznikla v roce 2009 odštěpením od registrované Ukrajinské řeckokatolické církve na Ukrajině. Důvodem odštěpení byl nesouhlas s věroukou hlášanou Ukrajinskou řeckokatolickou církví, kterou Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině vnímá jako heretickou a popírající podstatu katolické víry a celého křesťanství. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině se dle svých slov snaží o reformu katolické církve, a to zejména odporem proti homosexualitě, juvenilní justici, tzv. gender ideologii, antipedagogice, eutanazii, atd.

Předpoklad OC, že se činnost UP HKC na Ukrajině vyčerpává vyjádřeními k celospolečenským otázkám, je značně zkreslený. Jde především o křesťanskou církev, která se na prvním místě věnuje duchovním hodnotám evangelia Ježíše Krista skrze modlitbu a Boží slovo; což ale OC vnímá jako činnost ohrožující společenský pořádek – viz dále.

V roce 2011 byl pak pravověrným synodem biskupů Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině založen Byzantský katolický patriarchát, jehož účelem je: *„zaštitit všechny věřící, kteří chtějí zachovat neporušený poklad katolické víry, nehladě na národnost či příslušnost do jakékoliv katolické církve či tradice“*.

Naše UPŘKC však tomuto patriarchátu nepodléhá, i když se pokládá za dědičku pravé katolické víry, má totiž vlastní nezávislou církevní strukturu.

V čele Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině stojí arcibiskup P. Eliáš Antonín Dohnal (též patriarcha Eliáš) a v rámci církve rovněž figuruje biskup Metoděj Richard Špiřík, exkomunikovaný kněz Církve římskokatolické, kteří jsou českými občany a jsou zároveň i osobami, které podle svého přesvědčení a vnitřních předpisů UPŘKC přináleží k UPŘKC (jejich osobní údaje a podpisy jsou uvedeny na podpisovém archu č. 11 předloženém UPŘKC). Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev požádala v roce 2009 o registraci jako církev na Ukrajině. Tento pokus o registraci této církve na Ukrajině nebyl úspěšný a dodnes nebyla tato církev na Ukrajině registrována.

Podle našich informací nebylo rozhodnutí ve věci registrace této církve na Ukrajině dosud vydáno. OC zde uvádí nepravdivou informaci, o níž nemá žádný dokument. Tím tuto církev, kterou uměle a nepravdivě spojuje s UPŘKC v ČR, poškozují.

Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině typicky napadá Ukrajinskou řeckokatolickou církev, a to včetně jejích představitelů, homosexualismus a gender ideologii. Zejména ve vztahu k zastáncům genderu se objevují výzvy k omezení jejich občanských práv, konkrétně pak práva být volen a práva být zaměstnán ve veřejné správě. Zastánci genderové ideologie, mezinárodní organizace jako Evropská unie či OSN, svobodní zednáři a obhájci homosexuality jsou běžně označováni jako původci zla a současného úpadku lidstva. Činnost Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině zahrnuje výzvy k odstoupení od mezinárodních konvencí o lidských právech a svobodách, vypuzení zahraničních charitativních organizací či zákazu organizací svobodných zednářů. Tyto postoje Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině jsou v drtivé většině prezentovány členy UPŘKC, tj. patriarchou Eliášem, resp. biskupem Metodějem.

V naší odpovědi OC ze dne 11. 5. 2013 jsme na adresu patriarchy Eliáše a biskupa Metoděje již vysvětlili: „Co se týče vztahu k jmenovaným osobám v bodě č.1 a 2“, (dopisu OC ze dne 7. 6. 2013, čj. MK 27573/2013 OC) „jako samostatná církev k nim máme podobný vztah, a to naprosté svobody a nezávislosti, jako k jiným představitelům církví, například k exarchovi Hučkovi. Co je u nich dobré, to uznáváme, co je pro nás nevhodné, to u všech tolerujeme, ale nepřijímáme.“

Jedním ze stěžejních prvků učení Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je výrazně negativní postoj k homosexualitě

Takovéto vyjádření je urážkou náboženského přesvědčení křesťanské církve, která má za stěžejní víru v milost Boží v Kristu.

(podle znalce Mgr. Fojtíka jsou vyjádření proti homosexualitě ve více než 400 prohlášeních) a dále problematika juvenilní justice. Na internetových stránkách Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je např. v českém jazyce uveřejněna Výzva ukrajinskému národu, především rodičům (<http://uogcc.org.ua/cz/church/article/?article=11373>), kde je mimo jiného uvedeno: „1994 – byl v UE přijat dokument, kterým byla dána na stejnou úroveň zločinná zvrácenost a morální hodnoty. Oficiálně šlo o tzv. rovná práva homosexuálů a leseb v zemích EU“; „Homosexuálové mohou zločinně porušovat skutečná lidská práva, protože je to nazváno jejich právem. Oběti jsou označeny za homofoby a trestány“. V dalších prohlášeních uveřejněných na internetových stránkách Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je uvedeno: „Homosexualismus je dnes spojen s celkovou morální devastací a s gender ideologií.“; „Mládež dostala zlým příkladem a slovy apostaty Františka schválení na všechny destruktivní vlivy současnosti, tedy na praktikování homosexualismu, okultismu a nečistoty. Toto je viditelný znak ducha antikrista.“ a další.

V prohlášeních ohledně juvenilní justice se Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině vyjadřuje ke krádežím dětí sociální službou a jejich dalšímu prodávání do zahraničí, např. takto: „Realitou je, že ukradené děti jsou přednostně dávány homosexuálům, pedofilům a psychopatům.“; „Zločiny proti dětem, které koná juvenilní justice a sociální pracovníci, jsou těžšími zločiny proti lidskosti, než ty, kterých se dopouštěly fašistické bestie v koncentračních táborech.“

Z činnosti Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je zřejmé, že se jedná o církev a náboženskou společnost, jejíž činnost je v rozporu s principy lidskosti a snášenlivosti, a která podporuje omezování osobních, politických práv fyzických osob pro jejich smýšlení nebo náboženské vyznání a z těchto důvodů rozněcuje nenávisť a nesnášenlivost (§ 5 zákona).

Odsouzení sexuálního zneužívání dětí a zločinů proti lidskosti pokládá OC za činnost odporující principům lidskosti a snášenlivosti. Co k tomu dodat!?

V rámci řízení o registraci UPŘKC bylo zjišťováno, zda UPŘKC sdílí výše uvedené postoje Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině.

K otázce homosexuality se kněz a duchovní představitel UPŘKC Stanislav Cigánek pro znalce Mgr. Fojtíka vyjádřil tak, že pro UPŘKC není homosexualita aktuálním tématem, kterým by se církev musela zabývat. Současně však potvrdil, že UPŘKC s negativními vyjádřeními sesterské církve na Ukrajině souhlasí a ztotožňuje se s nimi.

Některá výše jmenovaná vyjádření UP HKC byla vydána dlouho po napsání posudku na UPŘKC Mgr. Fojtíkem. OC neuvádí citát posudku Mgr. Fojtíka, který by měl toto přihlášení se o Cigánka k údajným negativním postojům UP HKC dokazovat. To že křesťanské vyznání, ale např. také islám pokládají homosexualitu za zlo, je veřejně známý fakt, který není třeba nijak prokazovat. Naše UPŘKC proto vnímá negativně také zákony směřující k potírání veřejného vyznávání tohoto křesťanského přesvědčení, resp. tendence vykládat antidiskriminační legislativu v tomto smyslu. Jsme přesvědčeni, že kritika zákonů není trestná, a kdo by ji chtěl trestnou učinit, porušuje nejzákladnější principy demokracie a jakéhokoliv právního státu. Proto zdůrazňujeme, že je absurdní chtít někoho postihovat za to, o čem si úředník myslí, že si to dotyčný myslí. To už by nebylo jen porušením svobody slova, ale i svobody myšlení.

Žádný boj proti homosexuálům ani proti jejich právům není v programu UPŘKC, my jsme věrni učení Bible. Rozhodně také odsuzujeme takovou interpretaci antidiskriminační legislativy, která popírá právo křesťanů na svobodu vyznávání jejich náboženského přesvědčení. UPŘKC se při své činnosti neseťkává s lidmi prezentujícími nějakou netradiční sexuální orientaci, ale velmi intenzivně se setkává se snahami omezit svobodu křesťanského vyznání (Mons. Hučko). Žádný problém homosexuality nebyl dosud na překážku našemu působení, ale narážíme na diskriminační činnost katolické instituce a jimi zmanipulovaných úřadů. Projevují pak nenávisť vůči nám, jako nemilé konkurenci, toto nás velmi znepokojuje a to rozhodně odsuzujeme.

Celkově je postava P. Eliáše Antonína Dohnala (patriarchy Eliáše) vnímána ze strany UPŘKC jako ideový vůdce, jak vyplývá z vyjádření p. Cigánka ze dne 28. října 2012, čj. MK 72693/2012 POD: „*Patriarcha Eliáš je hlasem svědomí pro církevní hierarchii, křesťanské politiky i všechny křesťany. Varuje před morální duchovní a fyzickou autogenocidou národů v Evropě i ve světě.*“

Co konkrétně znamenají slova „ideový vůdce“? Kam tato manipulace s citovaným prohlášením směřuje? Dělí se svět jen na idoly a zavrženíhodné zločince? Nejsou kolem nás i obyčejní lidé, snažící se žít dle svého svědomí? Jen člověk plný netolerance, nakažený

mentalitou totality může mít tak černobílé hodnocení světa a osob kolem sebe, jaké se nachází ve vyjádřeních OC.

V tomto podání se p. Cigánek otevřeně hlásí k osobě patriarchy Eliáše: „*Patriarcha je charakterní člověk, o němž plně platí, spravedlivý žije z víry*“. *Co se týká naší náboženské menšiny UPŘKC v ČR, pak já i věřící svobodně přijímáme všechny pozitivní hodnoty z Byzantského katolického patriarchátu i kohokoliv, pokud jsou v duchu evangelia a apoštolské tradice.*“ V tomto podání se dále p. Cigánek k otázce homosexuality vyjadřuje, ve smyslu, že k této otázce má UPŘKC stejný postoj jako všechny ostatní křesťanské církve: „*Bible ji nazývá hříchem a ohavností ... My ... nemůžeme tento postoj Božího slova změnit. Homosexuálové mají ve společnosti tatáž práva jako každý občan, ne-li dnes ještě větší.*“

Pokud je smyslem činnosti OC potírat křesťanství v ČR, moc jsme od dob komunismu nepokročili.

Ve znaleckém posudku filozofické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě je pak k otázce postoje UPŘKC k homosexualitě znalcem uvedeno: „*Typickým a veřejně deklarovaným rysem této skupiny je však zásadní a jednoznačné odmítání homosexuality a tolerance vůči ní.*“

Toto tvrzení doc. Novotného není v jeho posudku nijak podloženo. Objevuje se na stránkách jeho práce jako blesk z čisté oblohy. UPŘKC žádnou takovou deklaraci či vyjádření nevydala. K tomuto vyjádření byl doc. Novotný iniciován následující otázkou OC: „***Lze v učení či činnosti církve vysledovat prvky národnostní, etnické nebo rasové nesnášenlivosti? Jaký má církev postoj k ostatním minoritám ve společnosti (např. sexuální menšiny) a jejich právům?***“ Znalcova odpověď na tuto otázku je, oproti ostatním otázkám, maximálně stručná, uvádí: „*Doba mně daná na vypracování posudku (něco přes měsíc) je samozřejmě příliš krátká na to, abych mohl zodpovědně a se zárukou vynášet soudy o všech rysech učení a praxe této společnosti. Nikdy jsem však nenarazil na prvky národnostní, etnické nebo rasové nesnášenlivosti. Typickým a veřejně deklarovaným rysem této skupiny je však zásadní a jednoznačné odmítání homosexuality a tolerance vůči ní. Toto téma se často vrací jak v materiálech, tak i v rozhovorech členů UPŘKC.*“ Pan doc. Novotný ovšem nebyl svědkem žádných „rozhovorů členů UPŘKC“, pouze 2x navštívil naši bohoslužbu. Jedenkrát odešel hned po ní a podruhé, krátce pohovořil s pár věřícími. Materiály, o nichž zde mluví, neexistují.

Další klíčové téma Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině – juvenilní justice, se rovněž projevuje v činnosti UPŘKC, viz zpráva o manifestaci za Obnovu rodiny a vzkříšení národa (<http://uprkccr.com/cz/clanky/zovot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/28.-9.-2013/zprava-z-manifestace.html>). Na internetových stránkách UPŘKC dále nalezneme článek Neděle Krista Krále (<http://uprkccr.com/cz/clanky/zivot/slovo/nedele-krista-krale.html>), kde je uvedeno: „*Celý svět dnes odvrhl Boží zákony a vrhá se do davového šílenství: Rozvody, smilstva, potraty, eutanazie, pornografie, kradení dětí od rodičů, uctívání zvířat, protipřirozené obcování se stejným pohlavím a kdoví s čím vším...*“ Je evidentní, že UPŘKC otevírá na území české republiky problematiku juvenilní justice jako první, neboť v současnosti není juvenilní justice v ČR obecně diskutovaným tématem. I z výše uvedeného lze konstatovat, že je v této rovině zřejmý vliv Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, kdy

UPŘKC na výzvu Byzantského katolického patriarchátu přebírá jako jedno za svých klíčových témat téma, které není v zemi, kde UPŘKC působí svou povahou aktuální.

Toto je fatální omyl ze strany OC. Otázka juvenilní justice je v ČR velmi aktuální. Zásadní změny do praxe ve státní péči o nezletilé přináší novela zákona o sociálně právní ochraně dětí účinná již od 1. 1. 2013. Novela byla předtím vetována a kritizována Václavem Klausem. (<http://www.klaus.cz/clanky/3181>) Jeho veto novely zákona bylo medializováno. Další úpravy přináší nový občanský zákoník, který má nabýt účinnosti od 1. 1. 2014. Česká média informovala o nebezpečí představovaném tím, že nový občanský zákoník připouští možnost zisku za zprostředkování adopce dítěte, což de facto legalizuje obchod s dětmi. (Viz např.: http://zpravy.idnes.cz/novy-obcansky-zakonik-a-fond-ohrozenych-deti-fnf-/domaci.aspx?c=A131113_105619_domaci_maq)

A) Stejný negativní až nesnášenlivý postoj jaký zastává Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině vůči tamní Ukrajinské řeckokatolické církvi (viz např. exkomunikace bývalé a současné hlavy Ukrajinské řeckokatolické církve, patriarchů Huzara: <http://uogcc.org.ua/cz/letters/article/?article=2050>, a Ševčuka: <http://uogcc.org.ua/cz/letters/?article=4646>) zaujímá rovněž UPŘKC k Církvi řeckokatolické v České republice, exarchy Ladislava Hučka. Osobní útoky na osobu Ladislava Hučka se objevují ve velkém množství podání UPŘKC. Již spolu s podáním návrhu na registraci UPŘKC bylo ministerstvu doručeno první vyjádření UPŘKC ze dne 25. května 2011, čj. MK 28577/11 POD, ve kterém je L. Hučko obviňován z manipulace původního registračního řízení Ukrajinské řeckokatolické církve v České republice roce 2003,

Je faktem, že návrh na registraci Ukrajinské řeckokatolické církve v ČR podaný r. 2003 byl OC zamítnut, a to především z důvodu, že si existenci takové církve nepřál Vatikán reprezentovaný v tomto případě českým exarchou Hučkem. Nebyl důvod, aby se OC v této věci řídil zájmy Vatikánu. Nejde tedy o nějaké nepodložené a bezdůvodné obviňování L. Hučka z naší strany. Poukazujeme na jeho skutečnou činnost poškozující naši menšinu a odporující principům snášenlivosti a tolerance...

dále v podání adresovanému pracovníkovi Filozofické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě ze dne 8. června 2012, čj. MK 34907/12 POD, je uvedeno: „... Hučko se vás bude snažit ovlivnit vylhanými informacemi, argumenty a zastrašováním, čímž je veřejně znám. Normální slušný člověk nečeká, že církevní hodnostář může tak hrubě očerňovat a veřejně lhát, a proto mu věří. A toho on zneužívá. Dá se očekávat, že Vám zašle spoustu podvržených materiálů s cílem očernit naši náboženskou menšinu.“

To se také stalo: Viz např. dopis paní Mandové z 21. 4. 2013; přílohy 1 a 2 Hučkova vyjádření z 2. 5. 2012, kde jsou různá „svědectví o destruktivní činnosti UPŘKC“ stažená z internetových diskuzí, přičemž tyto diskuze vůbec nejsou o UPŘKC; a dále různé články z ukrajinského bulvárního tisku zasílané na OC.

V podání ze dne 10. června 2012 čj. MK 37219/12 POD, jsou proti L. Hučkovi vznesena tato obvinění: „Hučko vymýšlí teorie o „těžkých duchovních otřesech“, „rozbíjení rodin“, a „psychických poruchách“, což je trestný čin hrubého očerňování“ ...

Toto „obvinění“ z naší strany je oprávněné. Teorie o zhoubné činnosti UPŘKC spatřily světlo světa v jeho vyjádření z 2. 5. 2012, exarcha Hučko se je snaží podkládat internetovými diskuzemi zmíněnými v předešlé poznámce.

„Hučko je naprosto netolerantní a dokonce rozpaluje náboženskou nenávist, což je trestným činem.“

To, že je to trestný čin, potvrzuje i OC, když z téhož zločinu v tomto rozhodnutí obviňuje nás.

Podání ze dne 30. dubna 2013 obsahuje následující vyjádření: „NE my, ale Hučko ve skutečnosti klame Ukrajince, aby chodili do jeho rusínské církve. Tedy podle jeho teorie ukrajinské věřící podvádí on.“;

Z této citace našeho dopisu na OC je zřejmé, že prvním, kdo vznesl obvinění z klamání Ukrajinců je Hučko, my se v uvedeném citátu naopak proti jeho obvinění bráníme, to je ale podle OC už samo o sobě zločinem. Měli bychom tedy zřejmě mlčet a zahrabat se 10 km pod zem, abychom svou přítomností na povrchu zemském „neomezovali výkon víry“ Hučkovi církve, jenž bezpodmínečnou likvidaci své konkurence považuje zřejmě za svou náboženskou povinnost.

„Články (jedná se o články z ukrajinského časopisu Expres popisující nezákonnou činnost Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, pozn. ministerstva) byly opublikovány na objednávku, podle podobného principu, jakým působí i Hučko k likvidaci své konkurence.“

To, že je činnost UP HKC na Ukrajině nezákonná, je tvrzeno ve vzpomínaných člancích, úřední doklady o tom OC nevlastní, neboť neexistují.

V dopise adresovaném České biskupské konferenci, doručeném ministerstvu 7. května 2013, čj. MK 22723/13 POD, je uvedeno: „Hučko není pouze pasivním členem tohoto řízení na objektivních zásadách, ale psychologicky manipuluje úředníky MK s cílem, aby přestupovali státní zákony. Pokud ČBK neodvolá Hučka, který veřejně prohlašuje, že za žádnou cenu nedoalí zákonnou registraci,

Por. Hučkův dopis na OC z 19. 9. 2011.

pak má spoluúčast na tomto procesu netolerance a diskriminace a není to už jen soukromou záležitostí Hučka, ale celé církve katolické, která se dopouští neoinkvizice a porušuje zákon o svobodě náboženského vyznání, který patří mezi základní lidská práva.“

Negativní je rovněž postoj UPŘKC k Církvi římskokatolické. Na svých internetových stránkách UPŘKC uveřejnila Otevřený dopis kardinálu Vlkovi, ve kterém je mimo jiné uvedeno: „Jako předseda ČBK jste až fanaticky loboval za vstup České republiky do EU. I dnes – když je už naprosto jasné, že politika EU nás zbavuje státní samostatnosti v ekonomické i v kulturní a morální oblasti a podrobujeme náš národ diktatuře nemorálnosti – nadále podporujete tuto globalizační politiku v osobě pana Schwarzenberga. Vy, a celá hierarchie vaší církve, jste zradili Krista i český národ, abyste získali pohodlná místa v nové světové

vládě pohrdající Kristem a Božími zákony. Přihlášením se k panu Schwarznebergovi (sic!) bohužel znovu potvrzujete svou velezradu.“

Náš citovaný dopis kritizuje nepřiměřenou politickou agitaci kardinála Vlka před prezidentskými volbami. UPŘKC nelobovala za žádného kandidáta, ale před prvním i druhým kolem voleb jsme poukazovali na to, že pan ministr Schwarzneberg nereprezentuje, křesťanské ani demokratické hodnoty, na něž se odvolává. Pan Schwarzneberg veřejně projevil diskriminační postoj k naší náboženské menšině UPŘKC, a to v pořadu Českého rozhlasu „hledá se prezident“.
(http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=r82MPUIrOp0).

Nesnášenlivý postoj UPŘKC k Církvi řeckokatolické přitom neovlivňuje pouze písemná vyjádření UPŘKC, ale i jednání stoupců UPŘKC. Zásahy do výkonu práva projevovat své náboženství nebo víru (čl. 16 Listiny základních práv a svobod) Církve řeckokatolické ze strany UPŘKC jsou doloženy svědeckou výpovědí paní Mgr. Olgý Mandové.

To že správní řád uvádí možnost dokazování svědeckou výpovědí, neznamená, že každá svědecká výpověď je automaticky důkazem. Důkazem mohou být pouze prokazatelná fakta zjištěná např. výpovědí svědka či jinak. Výpověď paní Mandové ale obsahuje závažná nepravdivá obvinění UPŘKC.

Podle svědecké výpovědi paní Mgr. Olgý Mandové ze dne 10. května 2013 byla paní Mandová dne 7. dubna 2013 svědkem toho, že věřící Církve řeckokatolické nemohli vyjít ani vstoupit do chrámu sv. Klimenta v Praze v Karlově ulici na bohoslužbu z důvodu demonstrační či agitační akce stoupců UPŘKC.

Žádná akce UPŘKC se zde toho dne ani jindy nekonala.

Paní Mandová byla nucena použít jiný vchod do chrámu přes zákristii. V kostele poté byla svědkem toho, že poté, kdy byl z venku slyšet silný křik, musel otec Slivotský uvnitř kostela zvýšit hlas a vyzvat věřící, kteří byli zablokováni u vchodu, aby použili jiného východu směrem do nádvoří Klementina. Paní Mandová dále uvedla, že u příležitosti církevních svátků chodí na bohoslužby, do tohoto chrámu velké množství věřících, a proto je využíván pro demonstrační a agitační akce, které se pravidelně opakují. Jsou zde pronášena různá náboženská a politická hesla v ukrajinštině, rozdávány pozvánky na různá setkání. Některé rozdávané letáky byly vyslovenou propagací UPŘKC,

Letáky propagující UPŘKC ani neexistují. Maximálně mohlo jít o pozvánky na shromáždění za obnovu rodiny – jejich rozdávání před kostelem sv. Klimenta, ale UPŘKC neorganizovala.

při agitaci byl na některé věřící vyvíjen nátlak, bylo i vyhrožováno,

Kým, komu, jak a čím?

pro rozšiřování letáků byly využívány i děti.

Celkově lze shrnout, že v podáních UPŘKC se objevují soustavná obvinění exarchy L. Hučka a představitelů Církve řeckokatolické, která však nebyla doposud doložena žádnými odpovídajícími důkazy ze strany UPŘKC.

Naše tvrzení doložena jsou: viz předcházející poznámky, v nichž je poukázáno také na nepravdivost Hučkových obvinění proti UPŘKC.

Dle názoru ministerstva je tedy zřejmé, že UPŘKC svůj negativní postoj vůči jiné církvi promítá do činností, které omezují výkon víry věřících Církve řeckokatolické a zasahují do jejich vnitřních záležitostí,

Bylo by divné, kdyby z absurdních a nepravdivých tvrzení vyplýval pravdivý závěr.

což mimo důkaz svědeckou výpovědí dokládá také podání trestního oznámení ze strany UPŘKC na představitele Církve řeckokatolické, exarchu p. Ladislava Hučka,

Trestní oznámení u policie ČR na Praze 6 jsme podali nejen na exarchu Hučka, ale i na ředitelku OC Ing. Bendovou z důvodu zaujatosti a nesnášenlivosti vůči naší náboženské menšině. Vzhledem k tomu, že v té době dosud probíhalo správní řízení o registraci UPŘKC policie po prošetření nakonec nezačala stíhání a odkázala nás na možnost vedení sporu u civilního soudu.

a exkomunikace papežů Benedikta XVI. a Jana Pavla II.

UPŘKC nikdy žádného papeže a nikoho jiného neexkomunikovala.

B) Netolerantní postoj se objevuje rovněž v přístupu UPŘKC k Pravoslavné církvi v českých zemích. I v tomto se shoduje s postojem Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině k pravoslavným církvím na Ukrajině a v Rusku, který vyvrcholil vyhlášením kletby na patriarchu Kirilla (<http://uogcc.org.ua/cz/letters/article/?article=7249>).

Ani nikoho z pravoslavných představitelů a duchovních jsme neexkomunikovali.

UPŘKC se opakovaně domáhala sloužení svých bohoslužeb v chrámu sv. Kateřiny v Praze 2, který na základě nájemní smlouvy s hl. městem Prahou užívá pro konání bohoslužeb Pravoslavná církev v českých zemích.

OC věc poněkud zjednodušuje. O chrám jsme žádali v době, kdy byl nevyužit. Magistrát jej dal k dispozici pravoslavným, kterým už v Praze dal několik chrámů, a to proto, že UPŘKC není dosud registrována na MK OC; až poté jsme žádali o spoluužívání chrámu.

Ačkoliv bylo věřícím UPŘKC duchovním Pravoslavné církve v českých zemích opakovaně vysvětleno, že to není možné, vnikli věřící UPŘKC do chrámu sv. Kateřiny a odmítli ho na výzvy oprávněného uživatele opustit.

I toto je zkresleno. Byli jsme posláni arcibiskupem Simeonem, hlavou pravoslavné církve v ČR, že se máme na místě domluvit o spoluužívání chrámu. Vstoupení do chrámu je označeno za „vniknutí“. Proč?

Ze strany věřících UPŘKC posléze docházelo k výhrůžkám a slovním útokům směřovaným vůči osobě duchovního Pravoslavné církve v českých zemích.

Což je nepravda. Upozornili jsme jej na to, že nebytové prostory kostela využívá nedovoleným způsobem - k ubytování.

Přitom je nutno poznamenat, že magistrát hl. města Prahy nabídl UPŘKC k užívání jiný kostel, který leží v blízkosti Prahy, což však UPŘKC odmítla.

Jde o kostel kdesi za Berounem a nešlo o oficiální nabídku, pouze o informaci.

Výše uvedená činnost UPŘKC je doložena svědeckou výpovědí, kterou poskytl ministerstvu dne 20. června 2013 pan Mgr. Konstantin Moravenov, duchovní správce pravoslavného chrámu sv. Kateřiny v Praze a duchovní správce Pravoslavné církevní obce v Praze 2/VIII.

Pan Moravenov byl ještě před třemi roky duchovním Církve řeckokatolické exarchy Hučka, jeho výpověď má podobnou hodnotu jako „svědectví“ paní Mandové.

P. Moravenov v této svědecké výpovědi dále uvedl: „*Jedná se o extrémistickou nacionalistickou skupinu, která je agresivní a jejíž členové šíří mezi ostatními církvemi pomluvy a neklid.*“

Toto jeho nepodložené tvrzení je samo o sobě trestným činem.

P. Moravenov spolu s ostatními členy jiných církví

Rozuměj: „spolu s exarchou Hučkem, u nějž sloužil jako diakon“.

jsou přesvědčeni, že v případě registrace této skupiny se její aktivity a agresivní chování jejích členů bude stupňovat. „*U příležitosti konání velkých církevních svátků (např. v Mikulčicích a na Velehradě) jsou vždy představitelé a členové jiných církví zasypáváni ze strany UPŘKC pomluvami a jsou jim zasílány výhrušné a obviňující dopisy.*“

Při letošní pouti v Mikulčicích jsme zde Moravenova potkali a pozdravili ho, zřejmě se tím cítil ohrožen, (?) podobně biskupové ČBK pokládali asi náš dopis při příležitosti cyrilometodějského výročí žádající o zastavení diskriminace naší církve za „výhrušné obviňování“. Tato zmínka o Mikulčicích a Velehradě se v písemném záznamu z výpovědi Moravenova nenachází. Bylo by zajímavé zjistit, odkud ji OC čerpal. Zmínka o Velehradu se týká římskokatolických biskupů, proto je důvodné podezření, že někdo z ČBK určitým způsobem při vypracování tohoto fanatického pamfletu „pomáhal“.

Členové UPŘKC také často hledají informace a záminky k tomu, aby mohli zastrašovat představitelé jiných církví.“

Netušíme, na co zde Moravenov myslí, je ale možné, že zde mluví jeho nepokojné svědomí. Totiž Moravenov bydlí v chrámu sv. Kateřiny se svou ženou i dětmi, navíc, v nebytových prostorech.

P. Moravenov dále uvedl, že: „*UPŘKC působí rovněž na Ukrajině a v dalších zemích a chce si v České republice vybudovat svou základnu.*“

UPŘKC působí pouze v ČR a zde taky žádá o zákonnou registraci.

Ministerstvo si rovněž vyžádalo oficiální vyjádření Pravoslavné církve v českých zemích k této věci (čj. MK 37914/2013 POD), které potvrzuje, že UPŘKC se opakovaně domáhá tlakem na vedení Pravoslavné církve v českých zemích možnosti užívat chrám sv. Kateřiny: „*Tlak představitelů UPŘKC na vedení pravoslavné církve je na hranici stalkingu.*“

Ještě že jen na hranici. Archimandrita Krupica si zřejmě při svém vyjádření byl vědom, že kdyby napsal „za hranicí“, chtělo by se po něm, aby to nějak dokázal, ale kdyby zase řekl „před hranicí“, nesplnil by požadavek odsoudit konkurenční církve, proto asi zvolil právě ono přesné umístění „na hranici“. Tím se ale přidává k neoinkvizitorům, kteří nás právě na hranici posílají.

Také z vyjádření Hlavního města Prahy, Magistrátu hl. m. Prahy (čj. MK 40869/2013 POD) vyplývá, že UPŘKC v průběhu roku 2012 usilovala o přidělení kostela sv. Kateřiny v Praze 2 ke každodenním aktivitám.

Žádali jsme, abychom mohli používat chrám k nedělní liturgii sv. Jana Zl. a rovněž k bohoslužbám dva dny v týdnu v čase, kdy ho pravoslavná církev nevyužívá.

V tomto vyjádření je dále uvedeno: „*Zástupci UPŘKC v neděli dne 21. dubna 2013 dopoledne násilně obsadili kostel sv. Kateřiny a dožadovali se, na základě předchozího dopisu, zaslání hl. m. Praze, vykonat v kostele svoji mši, což jim nebylo současným vypůjčitelem umožněno. Po pohrůzce přivolání policie, opustili zástupci UPŘKC kostel sv. Kateřiny v odpoledních hodinách.*“ Magistrát hl. m. Prahy v dopise dále uvádí, že takovéto jednání může být do budoucna skutečností, na základě které nemusí dojít k přidělení žádného sakrálního prostoru UPŘKC.

Žádné násilí jsme nepoužili, ani nebyl kostel námi obsazen. Nikdo z Magistrátu nebyl popisované události přítomen... V našem vyjádření pro OC ze dne 14. 9. 2013 jsme k tomu uvedli: „*...jednotlivá vyjádření představitelů města jsou značně rozporuplná. Pan primátor Hudeček mi na můj dotaz sdělil, že sakrální prostor nám údajně nemůže být poskytnut z důvodu, že nejme registrovanou církví. ... Panu R. Svobodovi bylo zřejmě hloupé uvádět nepravdivé odůvodnění (že nemůže poskytnout sakrální prostor neregistrované církvi), faktem totiž je, že kostely v majetku města či státu jsou běžně poskytovány občanským sdružením ... I s námi pan Svoboda více než rok komunikoval s tím, že z důvodu, že naše církev není dosud registrována, byla úředně zastupována občanským sdružením ... Je nepřijatelné, aby úřední osoba takto rozhodovala o diskriminování jedné církve na základě jakýchsi obvinění. ... Kromě toho, s panem Ing. R. Svobodou osobně jednala paní M. Pylypiv v červnu 2013, kdy jí přislíbil, že se ještě zeptá pravoslavné církve, zda by na dohodu o spoluužívání nepřistoupili. ... Dále jí při tomto rozhovoru sdělil, že v této záležitosti se na něj obrátil také kardinál Duka, a žádal ho, aby UPŘKC žádný kostel neposkytoval. Jde tady o vážnou diskriminaci naší náboženské menšiny, na níž se aktivně podepsal i MK OC, tím, že ve vyjádření pro Magistrát, ohledně UPŘKC, zamlčel existenci dvou*

posudků soudních znalců, dokládajících, že UPŘKC je křesťanskou církví.“

Veškeré výše uvedené skutečnosti (vyjádření Církve řeckokatolické, svědecké výpovědi, vyjádření Pravoslavné církve v českých zemích, vyjádření Hlavního města Prahy, Magistrátu hl. m. Prahy) však UPŘKC obvykle ve svých vyjádřeních bagatelizuje (např. podání UPŘKC ze dne 27. 9. 2013, čj. MK 44577/13 POD), nepovažuje je za relevantní a naopak je považuje za podjaté, či učiněné na objednávku exarchy L. Hučka.

Dle názoru ministerstva jsou výše uvedené skutečnosti doložené svědeckými výpověďmi a stanoviskem Magistrátu hlavního města Prahy projevem nesnášenlivosti vůči Pravoslavné církvi v českých zemích s cílem narušit její působení, které omezují výkon víry věřících této církve a negativně ovlivňují její fungování.

Naše osobní setkání s představitelem církve, arcibiskupem Simeonem, proběhlo vždy ve vzájemném porozumění a ochotě k vzájemné domluvě. Umělé napětí vytváří pan Moravenov a archim. Krupica. S těmito jejich antiekumenickými aktivitami nesouhlasí jejich představený, pravoslavný arcib. Simeon. Tento závažný fakt nikde OC neuvádí.

Dle názoru UPŘKC jsou výše uvedené výpovědi i dopis z Magistrátu HLMP, který byl sestaven na základě těchto výpovědí, zjevným činem diskriminace naší UPŘKC.

C) Dalšími subjekty, které jsou terčem negativního a nesnášenlivého postoje UPŘKC jsou církve a náboženské společnosti, jejichž učení vychází z východních nauk, a to zejména buddhismus a hinduismus. V podáních UPŘKC ze dne 25. května 2011, čj. MK 28577/11 POD, ze dne 30. července 2012, čj. MK 50152/12 POD, a ze dne 30. července 2012, čj. MK 50238/12 POD, je pak opakovaně uvedeno, že UPŘKC „není neznámou hinduistickou či buddhistickou sektou, která by musela být speciálně prověřována, zda neohrožuje morální hodnoty občanů, nebo jejich bezpečnost“; „není neznámou hinduistickou organizací, ... a zde (míněno v registraci – pozn. ministerstva) není zapotřebí zvláštních odborníků“; „My nejsme nějakou neznámou hinduistickou organizací, my máme přesně stanovené věroučné základy...“ V podání ze dne 12. prosince 2012, čj. MK 78599/12 POD, je uvedeno: „MK rovněž zaregistrovalo organizace s velmi pochybným buddhistickým pozadím.“, v podání ze dne 27. ledna 2013 je dále uvedeno: „Ministerstvo registruje náboženské skupiny na bázi buddhismu, hinduismu i islámu, ale registraci pravověrných křesťanů zamítlo.“

Tato naše vyjádření ukazují jak nerovný a diskriminační přístup aplikuje OC vůči naší menšině. OC jsou ale překrucována, jako bychom my diskriminovali jiná vyznání. My ale nijak proti jejich existenci nebojujeme. Naopak OC nám fakticky upírá naše zákonná práva.

V dopise ze dne 7. 6. 2013 (MK 27572/2013 OC), nám OC opětovně položil otázku, jaký máme postoj k jiným náboženstvím. Odpověděli jsme (13. 6. 2013) následovně: „*Buddhismus, hinduismus a islám, jako i další nekřesťanská náboženství jsou samostatnými náboženskými naukami. Každá z nich obsahuje vlastní pohled na svět, na posmrtný*

život, na morální povinnosti člověka vůči sobě, bližním, rodině, společnosti a státu.

Ve všech těchto oblastech se nauky jednotlivých světových náboženství více či méně rozcházejí. V mnohých morálních otázkách jsou podstatné rozdíly. Buddhismus a hinduismus se svou naukou o převtělování např. nepříznávají lidskému životu zdaleka takovou hodnotu jako křesťanství. Islám hlásá svatou válku, mnohoženství, povinnost zabíjení jinověrců atd. ...

Křesťanská morálka je naopak právnímu řádu ČR nejbližší. Historie našeho státu začíná s počátkem křesťanství na našem území a podobně je tomu v celé Evropě. MK respektuje náboženské společnosti nekřesťanských náboženství podle spravedlivého principu presumpce nevin. Jestliže jejich příslušníci respektují české zákony, potom je to plně v pořádku. Proč ale MK nepřistupuje stejným způsobem i k naší křesťanské menšině!?

Zde je nutno porovnat jak silně pejorativně je pojem „sekta“ vnímán samotnou UPŘKC, kdy za použití tohoto pojmu ve vyjádření České biskupské konference (ČBK) hrozí UPŘKC kardinálu Dominiku Dukovi, jako předsedovi ČBK, v případě, že nedojde k veřejné omluvě za toto „poškození“ UPŘKC, soudním řízením pro trestný čin rozpalování náboženské nenávisti.

Tohoto poškození UPŘKC se dopustil exarcha Hučko svým tzv. pastýřským listem „Varování před sektou, která samu sebe nazývá UPŘKC“ z 15. 3. 2012, v něm mimo jiné píše: *„Kromě jasných bludů jsou znaky jejich falešné mystiky vzpurnost, zatvrzelost a neposlušnost. Sv. Faustýna Kowalská píše: „Satan se může obléci i v šat pokory. Ale co nedokáže nosit a do čeho se neumí vmístit, to je poslušnost.“ ... Oni upadli do velké pasti ... I ďábel ... je otcem lži, věří, ale třese se ... Získávání věřících do jejich sekty ... – jde o **promyšlený psychologický tlak** ... je pouze jakousi **směsí magie a klamu. Zlý duch** někdy může dočasně činit dojem uzdravení...“*

Potom, co jsme na exarchu Hučka podali za tato nařčení ze spolupráce se zlým duchem trestní oznámení pro rozněcování náboženské nesnášenlivosti, tvrdil, vyšetřovateli, že pojem sekta o UPŘKC použil pouze v tzv. věcném smyslu (skupina, která se oddělila od větší náboženské skupiny) a ne ve smyslu pejorativním.

Jeho dělení na smysl věcný a smysl pejorativní je však zavádějící, protože právě v tom, co je a není věcné, se názory rozcházejí podle toho, jaké má kdo náboženské přesvědčení. Rozhodující je, zda dochází ke konkrétnímu skutku poškození určité skupiny. My se vyjadřujeme o jiných náboženstvích, ale nesledujeme tím poškození žádné konkrétní skupiny. Hučko však obviňuje nás – konkrétní skupinu křesťanů ze spolupráce se zlým duchem, z psychického poškozování jedinců, rodin atd. a zahrnuje tato obvinění pod pojem sekta. Sleduje tím konkrétní cíl, aby se křesťané vyhýbali jakékoliv komunikaci s námi.

aby před námi prchali jak před malomocnými. Z Hučkovy strany jde tedy o konkrétní rozněcování nenávisti a poškozování proti konkrétní skupině. Trestným není samotné použití slova, nýbrž konkrétní čin poškozování určité menšiny, a toho se dopouští právě Hučko i OC vůči nám.

Z textů UPŘKC je rovněž patrné porovnávání z pohledu UPŘKC „nižších“ buddhistických, hinduistických a islámských náboženských skupin s pravověrnými křesťany v UPŘKC, jak se sama UPŘKC vnímá.

Ve smyslu „nižší“ a „vyšší“ náboženství jsme se nikdy nevyjadřovali.

Rovněž ve znaleckém posudku Mgr. Františka Fojtíka je vztah UPŘKC k jiným náboženským skupinám charakterizován jako „rezervovaný“, neboť *„UPŘKC neuznává mezináboženský dialog na oficiální úrovni, neboť jej vnímá jako tendenci k synkretismu, kdy se stírají rozdíly mezi jednotlivými náboženstvími a je tak popírána nenahraditelnost křesťanské cesty ke spasení, která je dle UPŘKC v podstatě cestou jedinou ... Setkávání představitelů římskokatolické církve (např. papeže) s představiteli jiných náboženství (např. Dalajlámou) považují za oficiální postoj, kterým církev zpochybňuje jedinečnost křesťanské víry.“*

Tento postoj UPŘKC k východním náboženstvím se opětovně shoduje s postojem Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině,

Ale také třeba s mnohými protestantskými církvemi, s tradicionalistickými skupinami katolíků, k nimž nás přirovnává tentýž posudek F. Fojtíka apod. Nikdy jsme při setkání s hinduisty nebo buddhisty neprojevovali nenávist a náboženskou nesnášenlivost, jak to dělá Mons. Hučko a jeho náboženská struktura vůči naší církvi. Rovněž jsme se nikdy nevměšovali do procesu jejich registrace a neprohlašovali jako Hučko, diskriminační výrok, že za žádnou cenu nedovolíme jejich registraci v ČR.

kteřá prezentovala i ideové zdůvodnění tohoto přístupu, z něhož je zřejmé, že tato náboženství jsou považována za démonická a srovnatelná se satanismem: *„Buddhistické mantry nelze v žádném případě srovnat s křesťanskou modlitbou, protože ony otvírají duši démonům. Podstata křesťanské modlitby je sjednocení se s Kristem. Meditující buddhista se naproti tomu sjednocuje s démony. Tato cesta vede do věčné záhuby.“*

Skutečného buddhistu by tato charakteristika zřejmě neurážela, protože on v existenci ďábla nevěří a také peklo a zavržení v něm neuznává. To, co křesťan pokládá za působení ďábla, buddhista řadí do jedné kategorie duchovních energií apod. Tento postoj je tradiční postoj církve po dobu dvou tisíciletí a vychází jenom z reálného popisu buddhistické religie.

„Buddhisté a hinduisté tvrdí, že všechno je bůh. Jde o herezi panteismu. Dále tvrdí nesmysl, že všechno je jedno a přijetí tohoto nesmyslu pokládají za vykoupení. Důsledkem je ztráta rozumu a rozlišování dobra a zla, pravdy a lži, spravedlnosti a bezpráví. Na tomto spočívá i současná autogenocidní ideologie genderu, která tvrdí stejný nesmysl, že všechno je jedno: muž prý je ženou a opačně, dva homosexuály je prý možno nazvat rodiči, nejtěžší zločiny na dětech, kdy děti jsou kradeny milujícím rodičům, kolují mezi tzv. pseudorodinami pedofilů a homosexuálů a jsou jimi zneužívány, ba dokonce, když jsou dávány na orgány,

jsou prý „práva dědi“. Normální existence rodiny je pokládána za diskriminaci homosexuálů. Toto je ďábelská politika buddhismu, satanismu a současných ideologií, které mají stejného ducha. Za to, že se tato ideologie šíří na křesťanském území, nese vinu církevní hierarchie, jak katolická, tak pravoslavná, která propaguje internáboženský dialog a pořádá tzv. mírová setkání v Assisi a Astaně.

Z výše uvedené činnosti UPŘKC

Zde ale OC necitovalo vyjádření UPŘKC, nýbrž jiné, od nás nezávislé skupiny BKP, o němž nepravdivě tvrdí, že jsme mu podřízeni. Ovšem, vzhledem k tomu, že se jedná o názory vyplývající z křesťanského věrovyznání, které OC klasifikuje jako nepřijatelné, volá za ně k zodpovědnosti i nás, a to jen z důvodu, že se někteří členové UPŘKC s jejich původci osobně znají. Pokud se ale jedná o jiné názory, např. příslušníků jiných náboženství, za ty, nejsou voláni k zodpovědnosti všichni, kdo se k těmto věrovyznáním hlásí. Např. muslimové mají v ČR svou náboženskou obec, a to přes to, že mnozí jejich souvěrci v jiných státech se dopouštějí terorizmu, vyhrožování, nenávisti, vyvražďují celé křesťanské vesnice, přičemž provolávají „Alláh je velký“, vyhánějí křesťany z celých oblastí atd. V těchto skutečnostech OC nespatřuje důvod k zamítnutí či zrušení registrace muslimské obce v ČR, ani po jejich představitelných nevyžaduje, aby se zřekli pasáží Koránu, které přikazují vraždění jinověrců, a které urážejí křesťanskou víru v Nejsvětější Trojici.

tedy považuje ministerstvo za zřejmé, že se jedná o církev a náboženskou společnost, která představuje konfliktní společenství, pro které je charakteristický výrazně negativní posto k vybraným církvím působícím na území České republiky (Církev řeckokatolická, Církev římskokatolická, Pravoslavná církev v českých zemích), Ukrajiny a jiných zemí, k východním naukám (buddhismus, hinduismus) a dalším smýšlením a názorovým hnutím (gender ideologie, svobodní zednáři, homosexualita aj.). Na tomto základě je potom ze strany UPŘKC rozněcována nenávist a nesnášenlivost k těmto skupinám.

Zde OC evidentně aplikuje princip presumpce viny. Žádných skutků rozněčujících nenávist se UPŘKC nedopouští, za zločin je ale pokládáno už jen to, že se nehodlá zřít svých věroučných postojů.

Ministerstvo tudíž shledalo, že UPŘKC je svou povahou církví, jejíž činnost v rozporu § 5 písm. b) zákona popírá nebo omezuje osobní, politická nebo jiná práva fyzických osob pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání nebo sociální postavení, rozněčuje nenávist a nesnášenlivost z těchto důvodů, podporuje násilí nebo porušování právních předpisů.

Tento nepravdivý závěr ostatně učinil OC hned na počátku řízení.

2) Základní dokument církve a náboženské společnosti předkládaný spolu s návrhem na registraci církve a náboženské společnosti musí podle § 10 odst. 3 písm. i) zákona obsahovat informaci o začlenění církve a náboženské společnosti mimo území České republiky. V době, kdy byly vypracovávány znalecké posudky, bylo v základním dokumentu UPŘKC v bodě 9 uvedeno: „V době svého vzniku UPŘKC není administrativně podřízena či začleněna do žádné církve/náboženské společnosti na území České republiky ani mimo ni. UPŘKC dále ve svém základním dokumentu uvádí, že: „ ... UPŘKC je duchovně, ne však

administrativně, spojena s „Ukrajinskou pravověrnou řecko-katolickou církví“ na Ukrajině, jejíž proces registrace probíhá paralelně s procesem registrace UPŘKC“; „V budoucnu, po registraci obou církví, je možná administrativní podřízenost UPŘKC Vrchnímu arcibiskupovi „Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve“ na Ukrajině. V rámci nového projednání po zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí Ministerstva kultury o zamítnutí registrace UPŘKC však došlo ze strany UPŘKC podáním ze dne 29. 3. 2013, MK 16625/13 POD, ke změně ve znění bodu 9 základního dokumentu, kdy došlo k vypuštění celého textu odkazujícího na Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církev na Ukrajině.

Ministerstvo se zabývalo vzájemným vztahem UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině a došlo k závěru o vzájemném propojení těchto skupin. Existuje důvodné podezření, že UPŘKC je v ideové rovině i v praktické rovině Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církví na Ukrajině silně ovlivňována. Tento závěr je založen na následujících skutečnostech.

Odbor církví nevychází z reality ani z postojů, jaké my uvádíme. Ale vychází z nějakých svých intuicí, které ničím nepodkládá. Neustále vnucuje názor, že jsme podřízeni cizímu vedení mimo ČR. Notoricky nám upírá stokrát zdůrazňovanou realitu, že jsme samostatnou, na nikom nezávislou církví, a tak chceme být i zaregistrováni.

V znaleckém posudku Filozofické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě je v Příloze 2 posudku obsaženo obsáhlé vyjádření doc. PhDr. Zdeňka Vojtíška, Th.D., soudního znalce v oboru sociálních věd, odvětví politologie se specializací na náboženský extremismus a terorismus, který se dlouhodobě skupinou UPŘKC na vědecké úrovni zabývá.

Vyjádření doc. Vojtíška bylo objednáno exarchou Hučkem. To mi sdělil pan Vojtíšek v osobní korespondenci z 6. 6. 2013. Toto manipulační vyjádření bylo už jednou vyjasněno a rozkladovou komisí uznáno za bezpředmětné. OC znovu uměle navozuje dojem, jako bychom byli nějakou extrémistickou skupinou. To je hrubá manipulace ze strany OC.

Ve svém vyjádření mimo jiné uvádí, že: „*Těsný vztah mezi skupinou občanů, kteří žádají o registraci Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na základě zákona 3/2002 Sb., a P. Eliášem Antonínem Dohnalem a jeho spolupracovníky a stoupenci považují za nepochybný. ... tento vztah je založen na osobních vazbách, shodných náboženských přesvědčeních, společné náboženské praxi a na sdílených postojích k církvi a celé společnosti. Z hlediska religionistiky je oprávněné hovořit o náboženském hnutí, které se utvořilo na základě duchovního působení P. Eliáše Antonína Dohnala a které sestává z několika organizací a z přesně neznámého počtu jednotlivců (patrně několika desítek). Je zřetelné, že Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev (ať bude její právní postavení jakékoliv) je součástí tohoto hnutí, jehož kořeny jsou v 80. letech minulého století a jež je neformálně nazývávané „dohnalovci“ či nověji a nepřesně „basiliáni“.*“

Náboženská hnutí mohou zahrnovat rozličné církve odlišného vyznání, a naopak - v rámci jedné církve se mohou nacházet různá protichůdná hnutí. Tak máme hnutí charizmatická, tradicionalistická, mariánská... Např. hnutí Fokoláre sjednocuje příslušníky nejen různých církví, ale dokonce i různých náboženství. Letniční hnutí prostupuje téměř všechny křesťanské církve atd.

Ministryně Hanáková k tomu uvádí: „ ... z vyjádření UPŘKC ... vyplývá jejich vzájemná propojenost, avšak pouze v rovině ideové (názorové) spřízněnosti ... nikoliv že prokazatelně existuje konkrétní formální organizační propojení těchto církví. Mám tak za to, že existence organizačního začlenění UPŘKC do struktur ... mimo území České republiky nebylo v tomto řízení řádně prokázáno konkrétními důkazy...“ (rozhodnutí ministryně z 8. 3. 2013)

OC používá zvláštní metodu, podobně jako Mons. Hučko. Vyvrácenou námitku znovu a znovu opakuje, jakoby vyvrácena nebyla. A toto je hrubá manipulace s cílem dělat všechno proto, aby dosáhli svého cíle – nedovolit za žádnou cenu registraci, a to je diskriminace naší náboženské menšiny nejen ze strany Mons. Hučka, ale i OC (Mgr. Kišová a Ing. Bendová).

Tuto metodu neustálého opakování vyvrácených argumentů používá v celém dalším textu. Pokládáme za bezpředmětné už jednou vyvrácené argumenty znovu a znovu vyvracet.

Také znalec F. Fojtík uvedl, že „*Církev na Ukrajině je z hlediska věrouky pro Cigánkovu UPŘKC inspirací, podle svého vlastního vyjádření je s ní v záležitostech věrouky v jednotě.*“ ačkoli v zápětí uvádí, že „*UPŘKC chce být podle Cigánka z hlediska církevní struktury samostatná a na UOGCC (Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině – pozn. ministerstva) nezávislá.*“ Znalec dále uvádí, že v dopise znalci ze dne 20. ledna 2012, který mu byl ze strany UPŘKC zaslán, zdůrazňuje zmocněnkyně přípravného výboru UPŘKC, že UPŘKC není podřízena řeckokatolické církvi na Ukrajině, avšak využívá na počátku její pomoci.

V podpisovém archu č. 11, na kterém UPŘKC uvedla osoby, které k ní podle svého přesvědčení a vnitřních předpisů UPŘKC přináležejí (§ 3 písm. b) zákona), doloženém k návrhu na registraci UPŘKC je pod č. 1 podepsán pan Antonín Dohnal (tj. patriarcha Eliáš) a pod č. 2 pan Richard Špiřík – blízký spolupracovník P. Eliáše Antonína Dohnala (toho času biskup Metoděj Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině). Oba tito přední představitelé Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině jsou tak zároveň členy UPŘKC.

Toto je ovšem nepravdivé tvrzení. V našem vyjádření na otázky OC jsme dne 13. 6. 2013 uvedli: „*Antonín Dohnal není biskupem UPŘKC a není ani členem naší církve. Na tuto otázku jsme už mnohokrát odpověděli. Ostatně i MK OC již několikrát vytýkal UPŘKC jako nedostatek skutečnost, že nemá žádného biskupa.*“ Ignorance tohoto našeho vyjádření ze strany OC je nerespektováním vnitřní samostatnosti církve zaručené zákonem. Zákon o církvích § 4 stanovuje: „*Církev a náboženská společnost vzniká dobrovolným sdružováním fyzických osob a svébytně rozhoduje o věcech spojených s vyznáváním víry, o organizaci náboženského společenství a o vytváření k tomu určených institucí. Stát, kraje a obce nemohou provádět náboženskou nebo protináboženskou činnost. Církev a náboženská společnost spravují své záležitosti, zejména ustanovují a ruší své orgány, ustanovují a odvolávají své duchovní a zřizují a ruší*

církevní a jiné instituce podle svých předpisů nezávisle na státních orgánech.“ Toto se netýká pouze registrovaných církví, ale všech.

UPŘKC, která má fakticky pouze jednoho duchovního (tj. pana Stanislava Cigánka) využívá externích duchovních z Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. To je doloženo v posudku znalce Mgr. Fojtíka: „*Církev je vedena otcem Václavem (Stanislavem Cigánkem). Kromě něj nemá církev žádné jiné duchovní s výjimkou externích duchovních, kteří slouží v církvi občasně (nezávislí kněží ze Slovenska nebo kněží z Ukrajiny – z UOGCC – tj. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině – pozn. ministerstva)* Dále v textu znaleckého posudku Mgr. Fojtíka nalezneme také informaci, že: „*V průběhu ledna byl v České republice na návštěvě biskup UOGCC Metoděj (R. Špiřík), který sloužil 4 roky jako farář chrámu sv. Klimenta v Praze. V průběhu svého pobytu v ČR poskytoval duchovní podporu věřícím UPŘKC.*“

Patriarcha Eliáš (Antonín Dohnal) se osobně zasazoval o registraci UPŘKC s tím, že jde o součást Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. V dopise ze dne 16. 1. 2010 uvádí: „*Draží dobrodinci, obracíme se na vás prosbou o pomoc při založení ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (UPŘKC) v Čechách. Tato církev má své centrum na Ukrajině a je znakem obrození katolické církve ... Naše církev má své ukrajinské řeckokatolíky i v Čechách, ale oni nemohou být státem zaregistrováni, protože většina z nich nejsou občany ČR – jsou zde přechodně na práci jako dělníci. Byli by rádi, kdyby mohli mít v ČR svou církev.*“ V závěru dopisu je pak uvedeno: „*Prosbu za registraci UPŘKC předkládají české sestry na Ukrajině a Eliáš A. Dohnal OSBM, biskup.*“ Poté následuje kontakt na zmocněnkyni přípravného výboru UPŘKC paní Vlastu Jeníčkovou a odkaz na formulář podpisového archu ve formátu Word.

V průběhu řízení jsme několikrát uvedli, že UPŘKC o tuto službu patriarchu nežádala, a že on tuto výzvu adresuje svým rodákům, z nichž se k UPŘKC nikdo nepřihlásil.

V dalším dopise ze dne 21. 10. 2010 biskupové Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve uvádějí: „*Proto vyzýváme všechny upřímné katolíky, aby se nenechali zastrašit lžemi ČBK (Česká biskupská konference – pozn. ministerstva), ale naopak podpořili založení UPŘKC i v České republice. UPŘKC je alternativou proti zkompromitované heretické a apostatické struktuře ČBK.*“

Tyto lži ČBK byly vydány jako veřejná informace jejím tiskovým střediskem. Lži spočívaly v tvrzení, že UPŘKC je skupinou s centrem na Ukrajině, že je podřízena BKP a že podpisy věřících UPŘKC shromažďované za účelem registrace jsou ve skutečnosti sbírány pro někoho jiného.

Podle svědecké výpovědi paní RNDr. Kristiny Jojkové poskytnuté ministerstvu dne 28. května 2013 byla paní Jojková před více než dvěma lety navštívena panem Metodějem Špiříkem (biskup Metoděj Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině), který se ji snažil přesvědčit k podpisu podpisového archu vznikající UPŘKC. V rámci této schůzky mimo jiné zmínil, že tato církev (Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině) je následovnicí Basiliánů, jde o reformované Basiliány R, bojuje proti homosexualitě a obchodu s dětmi a hledá zemi, kde se zaregistruje a postupně se k ní budou přidávat další zahraniční skupiny a on přijel z Ukrajiny do České republiky s celou akcí započít. Paní Jojková dále uvedla, že tato skupina sháněla podpisy věřících zejména tak, že navštěvovala starší lidi, kteří si pamatovali původní tradici Basiliánů, a tím, že tato skupina tvrdila, že jsou rovněž Basiliáni, si je tyto lidé spojovali s původní tradicí a skupinou Basiliánů, která působila v minulosti a byla komunistickým režimem zlikvidována.

Paní Jojková je členkou Hučkovy církve. Hučko, který je iniciátorem jejího dopisu, ho používá k prosazení svého diskriminačního cíle. OC i zde používá demagogickou metodu: vyvrácené argumenty znovu a znovu různým způsobem uvádí, jako by byly nevyvrácené.

Podle této demagogické metody by žádná církev ani žádné společenství nikdy nebyly zaregistrovány.

To že zde paní Jojková zřejmě nemluví o aktivitách UPŘKC, ale o něčem jiném, lze zjistit jednoduchým spočítáním podpisů Ukrajinců starších 60 let na podpisových arších UPŘKC, neboť jen takoví by si mohli pamatovat původní tradici Basiliánů před komunismem.

Paní Jojková dále vypověděla, že Metoděj Špiřík rovněž pomohl UPŘKC nalézt odsvěcený kostel, kde se konala setkání věřících UPŘKC,

Což je také nepravda.

a dále uvedla, že fakt, že v čele celého hnutí stojí Antonín Dohnal (patriarcha Eliáš) je nezpochybnitelný.

Paní Jojková se přitom netají s tím, že nikdy dotyčného neviděla a ani se s ním nesešla a píše jenom to, k čemu ji inspiroval pan Hučko.

Činnost UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině rovněž vykazuje rysy vzájemné koordinace. Vyjádření představitelů obou církví obsahují často stejné skutečnosti, stejné argumenty a jsou i stejně stylizována. Např. takřka totožné texty žádosti o odvolání exarchy Církve řeckokatolické Ladislava Hučka a žaloby na tuto osobu byly ministerstvu doručeny dne 3. května 2013, čj. MK 2253/13 POD, Byzantským katolickým patriarchátem a následně dne 7. května 2013, čj. MK 22723/13 POD, byla ministerstvu doručena žaloba UPŘKC na exarchu L. Hučka podaná církevnímu soudu Církve římskokatolické. V obou podáních je požadováno odvolání exarchy a jako důvody jsou uváděny totožné skutečnosti: krádež bytu a domku vdově paní Kalyně Štukové a údajná spolupráce exarchy Hučka se Státní bezpečností v době komunismu. V dopise Byzantského katolického patriarchátu se navíc objevují informace o údajné likvidaci řeholního společenství basiliánů na Sázavě ze strany exarchy Hučka v roce 2003.

Faktem zůstává, že Hučko ukradl paní Kalyně její dům a doposud jí ho nechce vrátit. A rovněž je faktem, že naše církev je samostatná.

Na výzvy Byzantského katolického patriarchátu UPŘKC pořádá v Praze manifestace – viz výzva uveřejněná na internetových stránkách Byzantského katolického patriarchátu (<http://vkpatriarhat.org.ua/cz/?p=21832>) k realizaci manifestace pod heslem „Obnova rodiny – vzkříšení národa“: „Byzantský katolický patriarchát v rámci každoročních čtyřech tradičních manifestací (<http://vkpatriarhat.org.ua/CZ/?p=19045>) vyzývá všechny české patrioty, křesťany i lidi dobré vůle, aby tento den, to je v sobotu 28. září, ve všech vesnicích i městech, zorganizovali a zrealizovali mírné manifestace pod heslem „Obnova rodiny – vzkříšení národa“. ... Bylo zveřejněno, že na náměstí sv. Václava je nahlášena manifestace na 15:00. Na akci je pozván i bývalý prezident Václav Klaus. Kéž se této národní akce zúčastní co nejvíce patriotů a zvláště Pražanů. Kéž se tento den stane opravdu dnem státnosti a dnem českého národa!“ Zpráva o provedené manifestaci za Obnovu rodiny a vzkříšení národa se poté objevuje na internetových stránkách UPŘKC (<http://uprkccr.com/cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/28.-9.-2013/zprava-z-manifestace.html>), kde je mimo jiné uvedeno: „Dnes 28. 9. 2013 proběhla letos již druhá manifestace za Obnovu rodiny a vzkříšení národa. Tato svatováclavská manifestace upozornila na hrozbu juvenilní justice.“

Začala se v 15.00 na Václavském náměstí. ... Hlavní řečník uvedl aktuální informace o únosech dětí skrze juvenilní justici ve Velké Británii, Skandinávii a dalších zemích.“ Na internetových stránkách jak UPŘKC (<http://uprkccr.com/cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/dni-za-obnovu-rodiny/>) tak Byzantského katolického patriarchátu (<http://vkpatriarhat.org.ua/cz/?p=19045>) jsou pak totožně uvedeny další dny, kdy mají být konány ve všech městech a vesnicích další manifestace se stejným tématem (celonárodní manifestace poté v Praze na Václavském náměstí).

Další událostí, která byla vykonána ze strany UPŘKC koordinovaně v návaznosti na podnět Byzantského katolického patriarchátu je účast na shromáždění při příležitosti svatořečení Jana Milíče. Toto shromáždění se uskutečnilo dne 6. 7. 2013 na Václavském náměstí v Praze (<http://uprkccr.com/cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/6.-7.-2013/shromazdeni-pri-prilezitosti-svatoreceni-jana-milice.html>). Svatořečení Jana Milíče bylo přitom provedeno ze strany Byzantského katolického patriarchátu viz výzva českému národu „Kde domov můj? (českému národu)“ Byzantského katolického patriarchátu (viz <http://community.org.ua/czletters.html>), kde je rovněž obsažena výzva ke konání manifestace.

Podle základního dokumentu UPŘKC čl. 4 je nejvyšším orgánem UPŘKC Synod UPŘKC. Synod UPŘKC vybírá a ustavuje biskupy UPŘKC, přičemž členy Synodu UPŘKC jsou všichni biskupové UPŘKC a představení monastýrů (archimandryti), kteří mají hlasovací právo. Pokud církve nemá biskupa, je ustanoven ordinář UPŘKC, který má všechny pravomoci jako hlava UPŘKC, kromě pravomoci světit biskupy, kněze a diakony. V případě, že se dva a více členů UPŘKC stanou archimandryty či biskupy, vzniká tím následně Synod UPŘKC. V současné době nemá UPŘKC žádné biskupy ani kláštery a jejich představené a vzhledem k textu základního dokumentu je zřejmé, že UPŘKC není v současné době sama schopna stanovit biskupa. Vzhledem k napjatým vztahům mezi UPŘKC a Církví řeckokatolickou, Církví římskokatolickou a Pravoslavnou církví v Českých zemích, a vzhledem k faktu, že již nyní využívá UPŘKC služeb duchovních z Ukrajinské pravoslavné řeckokatolické církve na Ukrajině, je vysoce pravděpodobné, že ustavení biskupů UPŘKC může provést pouze některý z biskupů Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. Případně může dojít k tomu, že biskupem UPŘKC bude přímo některý z nynějších ukrajinských biskupů (podle neověřených zpráv z médií byl patriarcha Eliáš, který je občanem ČR, z Ukrajiny vyhoštěn).

O vlivu Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na věřící UPŘKC svědčí i fakt, že své webové stránky mají i v české jazykové verzi <http://uogcc.org.ua/cz>, <http://vkpatriarhat.org.ua/cz>. Vzhledem k nepatrnému rozdílu mezi názvem UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve působící na Ukrajině (rozdíl je pouze ve spojníku ve slově řecko-katolická u UPŘKC) je takřka nemožné nejen pro občana, ale i samotné věřící UPŘKC rozeznat, že se nejedná o prezentaci UPŘKC.

Stránky UP HKC a BKP nejsou jen v češtině, ale i v dalších asi šesti jazycích a jsou sledovány křesťany na celém světě. Internetová prezentace naší UPŘKC v ČR je naproti tomu jen v češtině a ukrajinštině.

Na těchto stránkách je přitom v češtině uveřejněna řada prohlášení vyzývajících k omezování osobních, politických práv fyzických osob pro jejich smýšlení nebo náboženské vyznání a rozněčující z těchto důvodů nenávisť a nesnášenlivost.

UPŘKC žádnou nesnášenlivost na internetu ani jinak nerozněčuje.

UPŘKC sdílí všechny charakteristické rysy Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, jako jsou výrazně negativní postoje k homosexualitě, katolickým a pravoslavným církvím a východním náboženstvím.

Naším charakteristickým rysem je v první řadě snaha o věrnost Božímu slovu, jmenované morální a církevní otázky jsou pro nás druhořadé.

Tyto postoje nejsou zatím ze strany představitelů UPŘKC formulovány tak vypjatým způsobem jako u Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. To však lze považovat za účelové jednání ze strany UPŘKC, neboť představitelům UPŘKC je zřejmé, že v rámci registračního řízení je nyní činnost UPŘKC podrobně sledována.

Tedy to, že respektujeme právní řád ČR, označuje OC za účelové jednání. Pokud by byl důkaz o tom, že UPŘKC porušuje české zákony, neměl by už OC, usilující se najít důvody zamítnutí registrace, důvod obviňovat nás z účelového jednání. Mluví ale o účelovém jednání, protože nejsou důkazy o porušování zákona. Na tom základě nás pak OC chce postihovat, jako bychom zákon porušovali, přesto že jej neporušujeme, ale OC „odhalil“, že jej zřejmě porušovat chceme...

Na druhé straně jsou nesnášenlivé postoje Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině prezentovány převážně patriarchou Eliášem, resp. biskupem Metodějem, kteří jsou nejen členy UPŘKC, ale rovněž představují pro UPŘKC ideové vůdce.

„Stokrát opakovaná lež se stává pravdou“, ale jen v očích těch, kdo milují nepravdu.

Představitelé UPŘKC se od těchto postav patriarchy Eliáše, resp. biskupa Metoděje nikdy nedistancovali, ačkoliv na to byli v průběhu řízení tázáni (viz čj. MK 21846/2013 POD).

My jsme křesťané, a jako křesťané kvalifikujeme homosexualitu z pohledu Bible a dvoutisícileté tradice církve tak, jako ho vždy křesťané kvalifikovali, žádné nové učení vůči homosexualitě nezavádíme. V ČR OC zaregistrovalo muslimskou obec. Je veřejně známým faktem, že muslimové veřejně popravují homosexuály oběšením na jeřábech. Toto křesťané nikdy nedělali. A my jsme křesťané. Na pohanská náboženství máme pohled jako všechny zaregistrované křesťanské církve. Od prohlášení BKP nemáme žádný důvod se distancovat, protože v nich není nic, co by protirečilo křesťanské víře. Znovu opakujeme že nejsme součástí ani podřízenou složkou této náboženské organizace. Zároveň jako obyvatelé ČR respektujeme zákaz netolerance k jinak smýšlejícím skupinám. To se ovšem nedá říct ani o L. Hučkovi ani o pracovnících OC, kteří nás za naši křesťanskou víru chtějí postihovat a podstatně a závažně omezují výkon naší víry.

V této souvislosti lze na mlčení představitelů církve a náboženské společnosti vztáhnout závěr Evropského soudu pro lidská práva týkající se jednání politiků: „... *chování politiků obvykle zahrnuje nejen jejich jednání a projevy, nýbrž rovněž za určitých okolností i jejich opomenutí či mlčení, které se mohou rovnat*

uchopení pozice a lze o nich hovořit stejně jako o výslovné podpoře“ (odst. 88 rozsudku ve věci H. Batasuna a Batasuna proti Španělsku ze dne 30. 6. 2009).

My nejsme politici, pouze OC se nás snaží představit jako skupinu s politickými cíli a zesměšnit naše křesťanské vyznání víry. OC nás chce postihovat už nejen za to, co jsme řekli, ale dokonce za to, co jsme neřekli. Opakujeme: To už je popření nejen svobody slova, ale i svobody myšlení, které je v tomto případě namířeno ke konkrétní diskriminaci naší křesťanské náboženské menšiny.

V souladu s ust. § 5 písm. d) zákona nemůže vznikat a vyvíjet činnost církev a náboženská společnost, která je utajována v celku nebo v některých částech, stejně jako organizační struktura církve a náboženské společnosti a vazby na zahraniční složky, je-li částí církve nebo náboženské společnosti, působící mimo území České republiky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ve věci rozpuštění dělnické strany (sp. zn. Pst 1/2009 – 348 ze dne 17. 2. 2010): *„pro vyvození závěrů o propojení DS s označenými hnutími, není nutno prokazovat jejich formalizovanou a institucionalizovanou spolupráci, jelikož to objektivně ani není možné, nýbrž postačuje prokázat provázanost faktickou. Tento způsob propojení pak lze dovodit zejména z hlediska pořádání společných akcí, personální propojenosti a dalších aktivit (vzájemná podpora, výměna informací, apod.)“.*

Nejsme politickou stranou a skupina na níž jsme dle OC tzv. fakticky napojeni nebyla zatím nijak trestně stíhána, neexistují žádné úřední doklady (rozsudek), které by stanovovaly, že činnost či učení církve na Ukrajině, s níž se nás OC snaží spojit, jsou protizákonné. Faktem zůstává, že naše UPŘKC je samostatná a na nikom nezávislá.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považuje ministerstvo za dostatečně prokázané toto faktické propojení UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, ač UPŘKC vytrvale tvrdí opak,

Nějaké faktické napojení ve smyslu osobních kontaktů jsme nikdy nepopírali. Naopak hned s podáním návrhu na registraci jsme deklarovali duchovní spojení s UP HKC na Ukrajině, s tím, že nejde o jurisdikční spojení a jsme nezávislými církvemi. **Paní ministryně Hanáková se už k tomuto jednou vyjádřila prohlášením, že neexistují žádné důkazy o napojení UPŘKC na podobnou církev na Ukrajině. Jde o vědomé ignorování závěrů ministryně Hanákové.**

neboť si je vědoma problematičnosti postavení Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině v rámci řízení o registraci UPŘKC.

UP HKC na Ukrajině nemá ani neměla v rámci řízení o registraci UPŘKC v ČR žádné postavení. Tato tzv. problematičnost je způsobena tím, že OC do tohoto řízení tuto zahraniční církev opakovaně uměle zapojuje, čímž se nepřiměřeně vměšuje do našich vnitřních záležitostí.

Tato obava UPŘKC byla zřejmě důvodem pro vypuštění celého textu odkazujícího na Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církev na Ukrajině ze základního dokumentu, které bylo provedeno UPŘKC po prvním zamítavém rozhodnutí o registraci,

Tato část byla vypuštěna z důvodu naší samostatnosti.

kteřé bylo mj. odůvodněno zamlčením skutečného vztahu mezi UPŘKC a Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církví na Ukrajině.

Což je odůvodnění, které bylo ministryní vyvráceno.

Stejnou obavou bylo zřemě vedeno i vyjádření UPŘKC o vyloučení biskupa Metoděje, pokud to umožní registraci UPŘKC (viz podání UPŘKC ze dne 11. 5. 2013, čj. MK 23684/2013 POD).

Základní dokument UPŘKC tak v rozporu s § 10 odst. i) zákona neuvádí skutečnou povahu vztahu UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině, a UPŘKC v rozporu s § 5 písm. d) zákona utajuje vazby na církve působící na území Ukrajiny.

Citovaný odst. i) § 10 zákona stanovuje, že v základním dokumentu má být uvedeno: „*začlenění církve a náboženské společnosti do struktur církve a náboženské společnosti mimo území České republiky*“. Slovem začlenění se samozřejmě myslí takové začlenění, které je institucionalizované a formalizované. Takové ovšem, jak i v tomto rozhodnutí OC potvrzuje, neexistuje. Co se týče oněch „faktických“, kontaktů, tak ty na tomto místě základního dokumentu ani uvedeny být nemohly, neboť na toto místo nepatří. Jejich existence ovšem byla uvedena jinde, např. v základní charakteristice církve, která byla součástí návrhu na registraci, a to tam, kde se mluví o duchovním spojení s církví na Ukrajině atd.

Ohledně možnosti vyvolávání napětí a konfliktů mezi UPŘKC a již registrovanými církvemi i mezi věřícími se rovněž v podání ze dne 23. 11. 2012, čj. MK 75334/2012 POD, sám pan Stanislav Cigánek vyjádřil, že je možné, že UPŘKC představuje potencionální zdroj napětí.

Aktérem tohoto napětí ale není UPŘKC. OC nic takového neprokázalo, i když to vytrvale tvrdí.

Vzhledem k napjatým vztahům, které již nyní mezi Církví řeckokatolickou, Pravoslavnou církví v českých zemích a UPŘKC panují, je zřejmé, že případnou registrací UPŘKC spolu s oficiálním přihlášením se UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině, by došlo k dalšímu zhoršení vztahů nejen s církví řeckokatolickou a Pravoslavnou církví v českých zemích, ale také s dalšími církvemi, které se cítí být podřízeny Vatikánu, či vyznávají jinou než křesťanskou víru.

Tedy, z toho důvodu, že pan Hučko nás nenávisně poškozuje a pronásleduje, nesmíme být registrováni, protože by se následně nenávislná kampaň jeho církve ještě zintenzívnila.

Nehledě na mezinárodní dopad rozhodnutí, ve vztahu k Ukrajině, kde byla registrace Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve opakovaně zamítnuta.

Že je toto nepodložené tvrzení o zamítnutí registrace na Ukrajině také nepravdivým, to jsme již zmínili. Třeba dodat, že nejde jen o mezinárodní dopad ve vztahu k Ukrajině, ale především ve vztahu k Vatikánu, který dělá vše, aby se zbavil konkurence.

Ministerstvo shledalo, že UPŘKC podporuje Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církev na Ukrajině, která je svou povahou hnutím, které prokazatelně podporuje potlačování práv a svobod skupiny obyvatelstva (homosexuálové) a hlásá nesnášenlivost vůči jiné skupině osob pro jejich přesvědčení nebo náboženství.

To už jsme zde párkrát slyšeli.

UPŘKC dále cíleně hlásá náboženskou nenávist a útočí na představitele a členy jiných církví a náboženských skupin (Církev řeckokatolická, Pravoslavná církev v českých zemích),

Stejně jako byla tato lež na počátku dogmaticky stanovena, tak je na konci demagogicky opakována, potom, co uprostřed byla namísto důkazů uvedena nepravdivá a překroucená svědectví osob, jež jsou všechny z okruhu L. Hučka. (Mandová, Jojková, Moravenov)

a tím omezuje svobodu projevu náboženství a víry jednotlivce a skupin

Odbor církví inspirován náboženskou nesnášenlivostí exarchy Hučka a přizpůsobujíc se zájmům Vatikánu – tedy cizího státu, již dva a půl roku omezuje naši náboženskou svobodu a výkon naší víry tím, že nám nezákonně odmítá registraci. Toto je fakt, konkrétní zjevná skutečnost. Naproti tomu k žádnému omezení Církev řeckokatolické ani pravoslavné nedošlo, nebyla jim námi způsobena žádná škoda. Žasneme nad tímto mistrovským převrácením skutečnosti v tvrzení pravého opaku. Jediné, co pana Hučka dosud jaksi „omezuje a traumatizuje“, je to že nás dosud nemohl totálně zničit a je nucen dýchat s námi stejný vzduch. Za to se mu velice omlouváme a budeme se snažit dýchat co nejméně.

(srov. náleží Pl. ÚS 5/92 ze dne 4.9.1992: „Bezpečnosť štátu a bezpečnosť občanov (verejná bezpečnosť) vyžadujú zabrániť podpore a propagácii hnutí, ktoré bezpečnosť štátu a občanov ohrozujú. Hnutia, ktoré preukázateľne smerujú k potlačení občianskych práv alebo k hlásaniu vymedzenej zášti, nech sú akokoľvek pomenované a zdôvodňované akýmikoľvek ideálmi alebo cieľmi, sú hnutiami, ktoré demokratický štát, jeho bezpečnosť a bezpečnosť jeho občanov ohrozujú. Ich postih je preto v plnom súlade s obmedzeniami, ktoré čl. 17 odst. 4 Listiny pripúšťa.“)

Z toho důvodu jsme také o nezákonné činnosti L. Hučka MK OC průběžně informovali a žádali jsme, aby dle zákona o církvích vyzval Církev řeckokatolickou k upuštění od protizákonného rozpalování náboženské nesnášenlivosti. Bohužel bezvysledně.

Rovněž z čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod vyplývá, že nic (tedy ani právo svobody náboženského vyznání)

Ani práva tzv. sexuálních menšin.

nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoliv právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoliv z Úmluvou přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu než to Úmluva stanoví. Je zřejmé, že činnost UPŘKC směřuje k potlačení rovnoprávnosti občanů, a to zejména na základě náboženského vyznání, či sexuální orientace.

Činnost OC nejen směřuje, ale již realizuje potlačování svobody náboženského vyznání, a to především a zejména naší náboženské křesťanské menšiny.

Diskriminace založená na základě náboženství, či sexuální orientace a s tím spojená snaha o omezení základních práv a svobod určitých skupin a obyvatel České republiky (představitelé a věřící jiných registrovaných církví, homosexuálové) je však nepřípustná.

Přesto OC tento článek Úmluvy o ochraně lidských práv nerespektuje a brání nám ve vyznávání křesťanské víry. Manipulačně nás nutí přijímat určité smýšlení odporující naší víře. Nespokojuje se s tím, že nepotíráme a tolerujeme skupiny smýšlející opačně, ale vyžaduje, abychom se svého smýšlení a přesvědčení veřejně a deklarativně zřekli – viz otázky zaslané nám OC, a pokud to odmítáme, vykládá tuto naši věrnost své náboženské tradici, jako diskriminaci jiných vyznání a názorových skupin, které my ale reálně nijak nepoškozujeme.

Z internetových stránek UPŘKC se jeví, že UPŘKC dnes některé své náboženské aktivity a shromáždění uskutečňuje a do budoucna bude uskutečňovat pod záštitnou občanského sdružení Slovanská kulturní tradice (např. <http://uprkccr.com/cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/28.-9.-2013/zprava-z-manifestace.html>) Je tedy zřejmé, že status církve není pro činnost této skupiny klíčový, neboť je již nyní schopna fungovat na bázi občanského sdružení vzniklého na základě zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů.

Ale my jsme církev s vlastním náboženským vyznáním. Toto je urážka našeho náboženství. My věříme v Ježíše Krista Božího Syna, který se z lásky k lidem stal člověkem, aby nás svou dobrovolnou smrtí na potupném kříži vykoupil a navěky spasil. Autoři tohoto rozhodnutí zjevně naší vírou pohrdají, zesměšňují ji a pronásledují, jako údajně netolerantní a nepřípustnou. Proto se jí snaží odepsat a zesměšnit jako politizující fanatismus a odkazují nás na instituci občanského sdružení. Je ovšem zřejmé, že s jejich charakteristikou bychom nesměli v ČR fungovat ani jako občanské sdružení, které ostatně není od toho, aby vyvíjelo náboženskou činnost.

Ministerstvo si je vědomo, že problematika mezicírkevního dialogu, náboženských disputací a vzájemné polemiky mezi církvemi je ve své podstatě přirozená a plyne zejména z historických okolností vzniku jednotlivých náboženských vyznání a z odlišných myšlenkových okruhů jejich vyznavačů. V případě UPŘKC však ministerstvo považuje hranici, kterou je vymezen církvím a náboženským společenstvem prostřednictvím ústavního pořádku ČR a mezinárodními úmluvami zajišťujícími dodržování lidských práv a svobod prostor pro vzájemnou polemiku a soutěživost v rámci získávání věřících, za překročenou.

Dle interpretace OC je tento prostor zákony vymezen tak, že v něm jaksi nezbylo místo pro vyznávání křesťanské víry. My jsme ovšem přesvědčeni, že tento výklad je nesprávný. Ve skutečnosti hranici tolerance překračuje OC, tím, že zasahuje do našeho vyznání a snaží se omezovat naše svědomí.

V této souvislosti zároveň ministerstvo pokazuje na skutečnost, že závažnost protiprávnosti jednotlivých výše uvedených jednání a vystupování UPŘKC vůči okolí je zcela zřejmá v souhrnu ostatních prokazovaných skutečností a ve všech vzájemných souvislostech, nikoli osamoceně v jednotlivých projevech.

Právě podle tohoto principu možno odsoudit kohokoliv, kdykoliv a za cokoliv, neboť „všechno souvisí se vším“. My jsme se sice konkrétního činu, který by byl porušením zákona, nedopustili, jak to zde OC výslovně uznává, ale přesto jsme podle jejich názoru za hranicí zákona, prostě proto že oni to stanovili; oni prostě vědí, co my si myslíme, a rozhodně je to něco jiného, než si myslí pan Hučko, vždyť to bychom potom z jeho církve jinak neodcházeli, a tudíž ty jinak smýšlející diskriminujeme a musíme být zakázáni. Toto je v rozporu se znaleckými posudky, které potvrdily, že jsme křesťanskou církví, které jsou v ČR povoleny a registrovány.

V souvislosti s registračním řízením církví a náboženských společností dle zákona považuje ministerstvo za důležité upozornit na specifičnost postavení registrovaných církví a náboženských společností v právním řádu České republiky. Vyjma výhod svědčících církvím a náboženským společnostem jako právními osobami např. v oblasti finančního práva (daňové úlevy), je nutno zdůraznit zejména silné postavení církví a náboženských společností v rámci vnitřní autonomie těchto právnických osob (srov. nález. Pl. ÚS 6/02). V rámci fungování církve a náboženské společnosti jsou tak správní orgány povinny respektovat autonomii církví a náboženských společností spočívající především v tom, že stát do činnosti církví a náboženských společností nesmí zasahovat a pokud se aktivita církví omezí na vnitřní záležitosti (zejména na organizační členění), není principiálně možno tato opatření přezkoumávat před státními soudy. Tím je ze strany státu v podstatě znemožněna jakákoliv možnost kontroly nastavení vnitřních procesů těchto subjektů navenek. Vzhledem k tomu vnímá ministerstvo jako nezbytně nutné pohlížet v případě posuzování návrhů jednotlivých církví a náboženských společností na příslušné registrace prizmatem těchto skutečností.

Tímto závěrem OC jasně ukázal v jaké šíři a jak závažně nás bezdůvodným odmítáním registrace poškozují a diskriminují. Jestliže zákony ČR přiznávají církvím takovéto privilegované postavení, dopouští se OC tím závažnějšího trestného činu náboženské diskriminace, když jedno vyznání upřednostňuje a druhému upírá existenci.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto o zamítnutí registrace.

Vzhledem k uvedeným důvodům měla být naše náboženská menšina zaregistrována a ne odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Podání rozkladu má odkladné účinky. Rozklad se podává Ministerstvu kultury ČR, Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1 a rozhoduje o něm ministr kultury.

kulaté razítko

Ing. Pavla Bendová
ředitelka odboru církví

Rozklad jsme podali v zákonné lhůtě dne 22. 11. 2013.

Dodatečně po podání rozkladu jsme napsali ještě poznámky k celému textu tohoto rozhodnutí MK OC ze dne 13. 11. 2013, protože jeho odůvodnění závažně poškozuje UPŘKC a diskriminuje nejen naši církev, ale všechny křesťany.

V Praze 2. 12. 2013

Za přípravný výbor UPŘKC:
o. Václav S. Cigánek

Jihlavská 413/34
140 00 Praha 4
stanislav.ciganek@seznam.cz